

Załącznik nr 3 do wniosku Mateusza Dróżdża z 7 stycznia 2021 r. o przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego w dziedzinie nauki społeczne, dyscyplina nauki prawne.

Lubin, 7 stycznia 2021 r.

dr Mateusz Dróżdż
Katedra Prawa Handlowego
Uczelnia Łazarskiego
Warszawa

Autoreferat

sporządzony dla celów postępowania habilitacyjnego, zawierający informacje na temat uzyskanych stopni naukowych i przebiegu dotychczasowego zatrudnienia w jednostkach naukowych oraz charakterystykę osiągnięcia naukowego w rozumieniu art. 220 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 85 ze zm.).

I. Wstęp.

Zgodnie z art. 220 ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 85 ze zm.) składam niniejszy autoreferat sporządzony dla celów postępowania habilitacyjnego, zawierający informacje na temat uzyskanych przeze mnie stopni naukowych i przebiegu dotychczasowego zatrudnienia w jednostkach naukowych, charakterystykę osiągnięcia naukowego w rozumieniu art. 219 ust. 1 pkt 2 wskazanej wyżej ustawy, a także zwięźle omówienie moich pozostałych osiągnięć i dorobku naukowego.

II. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe z podaniem nazwy miejsca i roku ich uzyskania oraz tytuł rozprawy doktorskiej.

Tytuł magistra prawa uzyskałem 22 czerwca 2011 r. na Uczelni Łazarskiego w Warszawie. Promotorem mojej pracy magisterskiej „Niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania ich skutki na podstawie Konwencji Narodów Zjednoczonych o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów” był prof. dr hab. Adam Olejniczak. Praca otrzymała ocenę celującą i w konkursie wydawnictwa *Wolters Kluwers* została uznana za najlepszą pracę z zakresu prawa handlowego w 2011 r.

Podczas studiów ukończyłem kursy językowe i prawnicze na *Saint Joseph's University* w Filadelfii (*English Language Course* – 2005 r. oraz 2009 r.), *Salzburg Universität (Erasmus IP Intensive Program* – 2010 r.), *Center for International Legal Skills* w Salzburgu (*International Legal Skills* – 2010 r. – 2011 r.) oraz *Cambridge School of English* (kurs prawniczego języka angielskiego – 2008 r. – 2010 r.). Wszystkie z nich skończyłem z wyróżnieniem.

Rozprawę doktorską: „Zawarcie umowy na podstawie Konwencji Narodów Zjednoczonych o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów” obroniłem 5 września 2015 r. na Uczelni Łazarskiego w Warszawie (promotor: prof. dr hab. Adam Olejniczak, recenzenci: dr hab. Andrzej Szlęzak oraz dr hab. Tomasz Sójka).

III. Doświadczenie zawodowe, w tym zatrudnienie w jednostkach naukowych.

i. Doświadczenie zawodowe.

- a) Szkolna Poradnia Prawa Uczelni Łazarskiego
09.2008 r. – 09.2010 r.
- b) Praktyki w Kancelarii Radcy Prawnego Antoni Gątkowski w Lubinie
08.2007 r. – 08.2007 r.
01.2006 r. – 04.2006 r.
- c) Staż w Kancelarii Radcy Prawnego Antoni Gątkowski w Lubinie
06.2006 r. – 09.2006 r.

- d) Praktyki w Urzędzie Komisji Integracji Europejskiej w Warszawie
08.2008 r. – 09.2008 r.
- e) Praktyki w kancelarii Radcy Prawnego Paweł Kaliciak w Lubinie
08.2008 r. – 09.2008 r.
- f) Praktyki w kancelarii *Gide Loyrette Nouel* w Warszawie
07.2007 r. – 09. 2007 r.
08.2009 r. – 09.2009 r.
- g) Praktyki w kancelarii Sołtysiński, Kawecki & Szlęzak – Kancelaria Radców Prawnych i
Adwokatów w Warszawie
06.2010 r. – 07.2010 r.
- h) Praktyki w kancelarii Radcy Prawnego Ewa Ilnicka w Warszawie
07.2010 r. – 09.2010 r.
- i) Staż w kancelarii *McDonald Hopkins Attorney At Law LLC* w Cleveland (USA)
09.2011 r. – 12. 2011 r.
- j) Aplikacja radcowska Okręgowa Izba Radców Prawnych w Warszawie
01.2012 r. – 12.2015 r.
– egzamin radcowski z oceną pozytywną – 15 czerwca 2020 r.
- k) *Associate* w kancelarii *Gide Loyrette Nouel* w Warszawie (dział – *Mergers & Acquisitions*)
01.2012 r. – 10.2012 r.
- l) Rada Nadzorcza Cuprum Med. sp. z o.o. (przewodniczący)
04.2015 r. – 04. 2018 r.
- m) Rada Nadzorcza Ekstraklasa S.A. (sekretarz)
08.2016 r. – 08.2017 r.
- n) Rada Nadzorcza Zagłębie Lubin S.A.
04.2016 r. – 03.2017 r. (przewodniczący)
03.2017 r. – 04.2018 r. (sekretarz)
- o) Zarząd Zagłębie Lubin S.A. (prezes)
04.2018 r. – 09.2019 r.
- p) Kancelaria Radcy Prawnego Mateusz Drózdź
10.2015 r. – do chwili obecnej.

- q) Rada Nadzorcza Klub Sportowy „Górnik” Polkowice sp. z o.o. (przewodniczący)
9.2020 r. – do chwili obecnej.

ii. Zatrudnienie w jednostkach dydaktycznych.

- a) Uczelnia Łazarskiego w Warszawie – asystent, adiunkt
od 02.2012 r. – zajęcia z zakresu prawa handlowego, zobowiązań oraz prawa sportowego
od 09.2013 r. – zajęcia na studiach anglojęzycznych afiliowanych przez Coventry University – *International Business Law, Commercial Law, Corporate Law, Business Law, Trans-Legal Transactions* oraz polskojęzycznych – *Zobowiązania – Część Ogólna, Prawo handlowe – Prawo umów* oraz *Prawo Spółek*.
- b) Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa im. Witelona w Legnicy – wykładowca
10.2019 r. – 05.2020 r. - zajęcia z bezpieczeństwa oraz organizacji imprez masowych.
- c) Studia podyplomowe na Uczelni Łazarskiego w Warszawie – wykładowca
10.2014 r. – 10.2015 r. - zajęcia z zarządzania infrastrukturą sportową.
- d) *Center for International Legal Skills* w Salzburgu (program realizowany we współpracy z Uczelnią Łazarskiego) – wykładowca
09.2014 r. – 09.2015 r. – zajęcia z *International Business Law, American Contract Law*.

IV. Omówienie osiągnięcia wynikającego z art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Jako podstawowe osiągnięcie naukowe w rozumieniu art. 219 ust. 1 pkt 2 lit. a) ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, stanowiące podstawę ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych przedstawiam monografię: *Odpowiedzialność odszkodowawcza organizatora imprezy masowej*, wyd. C.H. Beck, Warszawa 2021, ss. 428, ISBN 978-83-8235-136-1. Recenzentem wydawniczym był: prof. dr hab. Adam Olejniczak.

Podstawowym zagadnieniem w kręgu moich zainteresowań badawczych pozostawało prawo zobowiązań, prawo spółek handlowych, prawo kontraktów międzynarodowych oraz problematyka bezpieczeństwa i organizacji imprez masowych. Ta ostatnia dziedzina ze względu

na praktykę, której się podjąłem, ale też uwzględniając jej wyjątkowość, wydawała mi się szczególnie interesująca. Początkowo zajmowałem się nią w kontekście przede wszystkim zdefiniowania imprezy, jaką są wydarzenia sportowe. Stopniowo jednak moje zainteresowania badawcze poszerzały się, co spowodowało, że co raz rzadziej dokonywałem analizy przepisów ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych w sposób sprawozdawczy. Efektem takiego podejścia było wydanie obszernego komentarza do ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych i szeregu publikacji naukowych w zakresie tej problematyki, z którą miałem do czynienia także w praktyce jako radca prawny, ale także jako osoba zarządzająca klubem sportowym. Po zakończeniu pracy na stanowisku prezesa zarządu w klubie sportowym, postanowiłem szerzej przyjrzeć się strukturze prawnej organizatora imprezy masowej w zakresie jego odpowiedzialności odszkodowawczej. Praca praktyczna, jaką wykonuję, a w szczególności fakt, że reprezentowałem klub sportowy, kibiców, a także jednostki samorządu terytorialnego wydające zezwolenia na przeprowadzenie imprezy masowej, sprawiły że w swoich publikacjach wnikliwiej analizuję problematykę organizacji i bezpieczeństwa imprezy masowej. Efektem takiego spojrzenia na to zagadnienie była przede wszystkim monografia - Odpowiedzialność odszkodowawcza organizatora imprezy masowej, C.H.Beck, Warszawa 2021, ss. 428.

Połączenie wiedzy praktycznej oraz z działalnością badawczą zainspirowało mnie do pochylenia się nad problematyką odpowiedzialności odszkodowawczej organizatora imprezy masowej. To zagadnienie pozostawało w kręgu moich zainteresowań badawczych od dłuższego już czasu. Początkowo zajmowałem się nią w kontekście niewykonania bądź nienależytego wykonania zobowiązania, czego efektem była m.in. publikacja pt.: Odpowiedzialność kontraktowa oraz deliktowa organizatorów imprezy masowej, („Przegląd Sądowy” 2013, nr 6, s. 61-76). W późniejszym czasie, w głównej mierze wskutek wykonywanej działalności zawodowej, podjąłem się dalszych badań w tym zakresie. Poparcie wiedzy teoretycznej wiedzą praktyczną spowodowało, że utwierdziłem się w przekonaniu, że w przedmiotowej sprawie prowadzone są badania niemal wyłącznie związane z odpowiedzialnością karną. Natomiast brak jest holistycznego ujęcia przedstawiającego problematykę odpowiedzialności odszkodowawczej tego podmiotu.

i. Przyczyny podjęcia tematu badawczego i wskazanie zasadniczych celów pracy.

Problematyka odpowiedzialności odszkodowawczej organizatora imprez masowych nie była dotąd przedmiotem żadnych monograficznych opracowań, co zapewne jest spowodowane skomplikowaniem i wieloaspektowością tego zagadnienia. Jednak coraz częściej odnosi się do niej, i wielokrotnie w sposób co najmniej kontrowersyjny orzecznictwo. Ustawodawca nie pozostawia tej kwestii wyłącznie orzecznictwu sądów, lecz ustanawia normy, które wskazują, że w triadzie podmiotów dotyczących imprez masowych (organizator – uczestnik – Policja i inne służby zabezpieczające imprezę masową), organizator tego wydarzenia zajmuje centralną i zarazem priorytetową rolę w zapewnieniu przede wszystkim bezpieczeństwa tego wydarzenia.

Do wzrostu zainteresowania podjętą przeze mnie problematyką przyczyniła się także postępująca ewolucja imprez masowych. Należy zaznaczyć, że coraz częściej dochodzi do agresywnych i antyspołecznych zachowań widzów, w szczególności podczas meczów piłki nożnej. Niestety, podczas tych wydarzeń dochodzi także do ataków terrorystycznych. Ponadto, kwestia odpowiedzialności odszkodowawczej organizatora imprezy masowej stała się też zagadnieniem o dużym znaczeniu praktycznym w czasie pandemii COVID-19.

Zagadnienia będące przedmiotem tej pracy są ważne także z powodu licznych postulatów przedstawianych przez organizatorów imprez masowych. Wskazują oni, że restrykcyjne działanie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych, w tym koncentrowanie się przez ustawodawcę w trakcie projektowania przepisów wyłącznie na problemie meczów piłki nożnej oraz ustanawiania norm, które *stricte* pogłębiają proces prywatyzacji bezpieczeństwa, świadczą o ekonomicznej nieefektywności obowiązujących rozwiązań.

Podstawowym celem monografii jest weryfikacja hipotezy, iż art. 5 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych¹ kreuje odpowiedzialność odszkodowawczą organizatora imprez masowych na zasadzie winy. Dla osiągnięcia tego celu podstawowym zadaniem badawczym było dokonanie interpretacji postanowień ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych i rekonstrukcja norm prawnych wynikających z tego aktu. Dodatkowo celem mojej pracy było sformułowanie odpowiedzi, jakie są podstawy odpowiedzialności odszkodowawczej

¹ Ustawa z 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (t.j. Dz.U z 2013 r., poz. 611 ze zm.); (dalej: BezpImprMas).

organizatora imprezy masowej i czy w tym zakresie zostały uchwalone normy szczególne, które powodują jego odpowiedzialność na zasadzie innej niż вина.

Przedmiotowa publikacja powinna wzbogacić wiele sądów o nową, czasami odmienną niż ma to teraz miejsce argumentację, ale także doprowadzić do przewartościowania niektórych tez, a nawet do ich odrzucenia. Ze względu na rozbieżności, jakie są prezentowane w nielicznym orzecznictwie, przedstawienie takiej argumentacji jest niezmiernie ważne. Tezy zawarte w pracy będą miały zastosowanie w praktyce. Ze względu na fakt, że w literaturze przedmiotowej problematyka imprez masowych nie jest zagadnieniem częstym, uznałem za konieczność podjęcia się analizy tego tematu. Tym samym przedmiotowa monografia stanowi opracowanie, które po raz pierwszy w sposób kompleksowy podejmuje problematykę odpowiedzialności odszkodowawczej organizatora imprezy masowej.

ii. Metodologia.

Kluczowe znaczenie dla analizy problematyki odpowiedzialności odszkodowawczej organizatora imprezy masowej miał prawidłowy dobór metod badawczych. Przede wszystkim w pracy wskazano, jakie czynności badawcze (a także ich kolejność) zostały dokonane, by w sposób dogłębny przeanalizować przedmiotowe zagadnienie i ustalić system reguł działania jako całości. Zadanie to wypełniłem, stosując przede wszystkim klasyczną dla nauk prawnych metodę formalno-dogmatyczną, analizując przede wszystkim przepisy Kodeksu cywilnego, ale i ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych. Dodatkowo odniosłem się także w tym zakresie do nielicznych orzeczeń sądów powszechnych, wypowiedzi przedstawicieli doktryny, jak również stosowałem metodę prawoporównawczą. W określonych częściach pracy zastosowałem także metodę prawnohistoryczną. W monografii wykorzystałem również metodę badawczą zaproponowaną w literaturze przez P. Chmielnickiego, która rzadko jest stosowana w praktyce. Polega ona na wykorzystaniu reguł formalnych i nieformalnych, zmierzających do poznania pochodzenia treści i efektów funkcjonowania reguł działania, co pozwala na określenie przebiegu relacji zachodzących pomiędzy jednostkami a zbiorowością². Stąd zainspirowany tą metodą uzyskałem informację o pochodzeniu i oddziaływaniu pewnego sposobu realizacji określonego

² Zob. P. Chmielnicki, *Metodyka badań nad źródłami powstawania prawa. Część 2. Uzasadnienie i objaśnienie poszczególnych faz badań*, „Przegląd Prawa Publicznego” 2012, nr 4, s. 73 i n.

celu, jaki stawia sobie człowiek. Efektem tego była dogłębna analiza zagadnienia z wykorzystaniem różnych narzędzi badawczych.

W pracy zawarto także uwagi prawnoporównawcze. Stanowią one uzupełnienie wywodów w zakresie rozstrzygnięć, które zostały zaprezentowane na gruncie prawa polskiego. Miały one na celu przede wszystkim skonfrontowanie, porównanie i ocenę skuteczności określonych rozwiązań prawnoinstytucjonalnych występujących w różnych państwach. W celu przygotowania niniejszej pracy przeprowadzono więc również studia literaturowe, obejmujące głównie poglądy doktryny niemieckiej, polskiej, brytyjskiej oraz amerykańskiej. W świetle powyższego założenia, normatywne ramy prezentowanych w pracy wypowiedzi nie są ograniczone jedynie do przepisów Kodeksu cywilnego i ustaw szczególnych, zaliczanych tradycyjnie do źródeł prawa cywilnego, ale wykraczają poza te unormowania, obejmując analizą wszelkie przepisy regulujące omawianą problematykę, bez względu na ich formalne umiejscowienie w systemie prawa.

iii. Struktura pracy.

Przyjęcie przedstawionego powyżej podejścia badawczego i tym samym dokonanie ustaleń w oparciu o określony konspekt czynności badawczych wywarło zasadniczy wpływ na strukturę monografii. Składa się ona z czternastu rozdziałów. Ich analiza powinna dać odpowiedź na pytanie, jakie są ramy normatywne odpowiedzialności odszkodowawczej organizatora imprezy masowej.

Na współczesny kształt norm regulujących imprezy masowe największy wpływ ma proces ewolucji tego wydarzenia. Stąd też w rozdziale I dokonano analizy reguł o charakterze nieformalnym. W jej ramach zająłem się problematyką genezy imprezy masowej. Ukazałem także znaczenie komercjalizacji tego wydarzenia, która powoduje, że organizacja i przeprowadzenie imprez masowych stało się niezwykle skomplikowanym przedsięwzięciem, podczas którego, także wskutek coraz częstszych naruszeń porządku publicznego czy ataków terrorystycznych, dochodzi do wyrządzenia szkody uczestnikowi tego wydarzenia, o czym świadczą przedstawione w tej części pracy liczne przykłady takich tragicznych zdarzeń. W tym rozdziale wskazałem także na mediatyzację oraz internacjonalizację imprez masowych jako przyczyn, które powodują w większym lub mniejszym stopniu rozwój komercjalizacji tych wydarzeń. Przedstawiona tematyka wydaje się być niezwykle istotna z uwagi na fakt, że komercjalizacja imprez masowych wpływa

w znaczący sposób na liczbę oraz treść przepisów regulujących takie wydarzenia. Ilość negatywnych wydarzeń, jakie mają miejsce, w szczególności podczas meczów piłki nożnej, powoduje że w wielu systemach prawnych występuje „inflacja” oraz instrumentalizacja prawa w zakresie uregulowania imprez masowych.

Rozdział II przedstawia ogólną charakterystykę przepisów regulujących bezpieczeństwo imprez masowych. Kolejność występowania po sobie poszczególnych działań legislacyjnych wymusiła określoną strukturę tej części monografii. Tylko w ten sposób mogłem wykazać, że formalizacja regulacji dotyczących imprez masowych była w dużej mierze zależna od czynników o charakterze *stricte* historycznych. W tej części pracy wskazałem, że przepisy regulujące te wydarzenia, wywodzą się z tych, które regulowały zgromadzenia. W rozdziale 2. zaznaczyłem, że przez długi czas ustawodawca nie podejmował działań legislacyjnych w zakresie uregulowania imprez masowych, co tym samym miało swoje negatywne skutki podczas ich przeprowadzenia. Pierwszym aktem kompleksowo regulującym imprezy masowe była ustawa o bezpieczeństwie imprez masowych z 1997 r.³, która nie tylko zdefiniowała to wydarzenie, ale też wskazała podmioty odpowiedzialne za bezpieczeństwo imprez masowych, w konfiguracji mającej postać triady: organizator imprezy masowej, uczestnicy imprezy masowej, Policja i inne służby porządkowe. Co jednak niezmiernie istotne, w mojej ocenie, ustawa o bezpieczeństwie imprez masowych z 1997 r. rozpoczęła w Polsce proces prywatyzacji bezpieczeństwa w zakresie imprez masowych, tj. przekazywania zadań policyjnych związanych z tym wydarzeniem podmiotom pozarządowym niezwiązanym bezpośrednio z władzą publiczną. Wpłynęła ona znacząco na treść aktualnie obowiązującej ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych.

Rozdział III został poświęcony przede wszystkim analizie terminów związanych z imprezą masową. Ma on zasadnicze znaczenie, ponieważ wskazałem tam na problemy z interpretacją definicji legalnych zawartych w ustawie o bezpieczeństwie imprez masowych. Kluczowa w tym zakresie jest analiza terminu „impreza masowa”, który jest ważnym pojęciem dla stosowania tego aktu. Impreza masowa ma charakter sportowy lub artystyczno-rozrywkowy. Warto zauważyć, że tak ukształtowana przez ustawodawcę definicja nie obejmuje innych wydarzeń o charakterze masowym, np. wydarzeń o charakterze religijnym. W rozdziale tym zaproponowałem także definicję uczestnika imprezy masowej (nie została ona zawarta w katalogu definicji legalnych

³ Ustawa z 22 sierpnia 1997 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 909 ze zm.; obecnie nieobowiązująca).

znajdujących się w ustawie o bezpieczeństwie imprez masowych). Definicję tę uwzględniono w powiązaniach funkcjonalnych. W tej części monografii zwróciłem uwagę także na definicje służby porządkowej i informacyjnej oraz wyróżniłem w ujęciu systemowym na ich obowiązki tych służb. Ich brak niejednokrotnie może prowadzić do zrzucenia odpowiedzialności odszkodowawczej na organizatora imprezy masowej.

Rozdział IV ma dla dalszej części monografii zasadnicze znaczenie. W tej części pracy przedstawiono pojęcie organizatora imprezy masowej. Sformułowałem w nim jednolitą definicję tego podmiotu. W rozdziale tym przedstawiłem także zakres obowiązków organizatora imprezy masowej wskazując, że tym priorytetowym jest zapewnienie bezpieczeństwa imprezy masowej. W monografii wskazałem także na uprawnienia organizatora imprezy masowej. Spełnienie obowiązków i skorzystanie z uprawnień przez ten podmiot będą głównymi elementami dochowania przez organizatora kwalifikowanej należytej staranności.

Następne dwa rozdziały dotyczą zagadnień ściśle związanych z odpowiedzialnością odszkodowawczą. Dzięki temu udało mi się wskazać, w rozdziale V, na problem zdefiniowania takich terminów, jak odpowiedzialność cywilna, czy też odszkodowawcza. Właśnie z tego powodu odniosłem się także do opisu funkcji odpowiedzialności odszkodowawczej, gdzie wskazałem, że naczelną z nich jest ta kompensacyjna. Tylko w ten sposób można było przedstawić na jej istotę i dowieść, że odpowiedzialność odszkodowawcza stanowi podstawowy rodzaj odpowiedzialności cywilnej.

Kolejne dwa rozdziały mają, z punktu widzenia przyjętej metody badawczej, istotne znaczenie. W rozdziale VI omówiłem zasady odpowiedzialności odszkodowawczej. Dokonałem w nim skonfrontowania różnych zasad odpowiedzialności i stwierdziłem, że organizator imprezy masowej może odpowiadać na zasadzie winy, ryzyka, słuszności, ale także odpowiedzialności absolutnej. W tej części pracy, co ma kluczowe znaczenie dla całej pracy, przedstawiłem definicję winy i łączącą się z nią problematykę bezprawności, konkludując w tym zakresie istotne wnioski *de lege ferenda*. W rozdziale VII zająłem się sprawą reżimów odpowiedzialności odszkodowawczej. W tej części monografii wskazałem, że organizator imprezy masowej może ponosić odpowiedzialność z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania lub popełnienia czynu niedozwolonego. Te dwa reżimy stanowiły dalszy przedmiot moich wywodów.

W rozdziale VIII opisałem przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej. W tej części opracowania poruszonych zostało kilka problemów, w tym ten związany ze zdefiniowaniem tych

przesłanek. Analiza tej problematyki pokazuje, że odpowiedzialność odszkodowawcza jest zagadnieniem wzbudzającym w literaturze wiele dyskusji przede wszystkim ze względu na fakt dokonywania jej obiektywizacji. Dlatego w tej części zaproponowałem definicję szkody oraz związku przyczynowego. Ten temat pozwalał na dokonanie szczegółowej analizy odpowiedzialności organizatora imprezy masowej.

Rozdział IX traktuje o odpowiedzialności organizatora imprezy masowej z tytułu czynów zabronionych. W tej części monografii zamieściłem podział na szkodę w miejscu i w czasie trwania imprezy masowej oraz na szkodę, którą można określić jako tę związaną z imprezą masową. Ta część opracowania zawiera kompleksowe przedstawienie orzeczeń sądowych w tym zakresie. W części z nich wskazano na „szczególną odpowiedzialność organizatora imprezy masowej”. Dlatego zaproponowałem koncepcję ostrożnego organizatora imprezy masowej, którą można wykorzystać do oceny dochowania przez niego kwalifikowanej należytej staranności. Poruszyłem także kwestię odpowiedzialności za samodzielnego wykonawcę oraz za podwładnego, stwierdzając że przepisy ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych nie zawierają w tym zakresie norm szczególnych względem Kodeksu cywilnego⁴. Następnie w rozdziale tym przedstawiłem problematykę odpowiedzialności organizatora imprezy masowej za zwierzęta, za zawalenie się budowli lub oderwanie jej części a także za użycie środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody.

Rozdział X został również poświęcony odpowiedzialności organizatora imprezy masowej za szkody obejmujące równowartość zniszczonego lub uszkodzonego mienia, które poniosły Policja, Żandarmeria Wojskowa, straż gminna (miejska), Państwowa Straż Pożarna i inne jednostki ochrony przeciwpożarowej oraz służba zdrowia. Jest to jeden z niewielu przypadków w polskim prawie odpowiedzialności absolutnej. Jej treść, na gruncie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych wzbudza liczne wątpliwości, stąd też w monografii przedstawiono istotne wnioski *de lege ferenda* w tym zakresie.

Rozdział XI dotyczy odpowiedzialności z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązań organizatora imprezy masowej, w szczególności w zakresie umowy, którą określiłem jako umowę o udostępnienie imprezy masowej. W tej części pracy przedstawiłem także problematykę kwalifikacji, kiedy dane zachowanie można określić jako niewykonanie

⁴ Ustawa z 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 1145 ze zm.); (dalej: k.c.).

zobowiązania a kiedy stanowi ono nienależyte wykonanie zobowiązania. Kluczowym problemem rozstrzyganym w tej części opracowania jest także odpowiedzialność za działanie i zaniechanie osób trzecich. To właśnie treść art. 474 k.c. powoduje w praktyce, że odpowiedzialność organizatora imprezy masowej będzie odpowiedzialnością opartą na zasadzie ryzyka.

W rozdziale XII, ze względu na znaczący wymiar praktyczny, opisałem problematykę oświadczeń w zakresie wyłączenia odpowiedzialności organizatora imprez masowych. W tej części pracy wskazałem, że takie oświadczenia stron są bardzo często nieudaną próbą umownego złagodzenia lub wyłączenia odpowiedzialności przez organizatora imprezy masowej. W tym przypadku posłużyłem się przykładami takich oświadczeń, które są stosowane w praktyce.

W rozdziale XIII została poruszona ostatnia problematyka - głównie ze względu na doniosłość praktyczną. Dotyczy ona zbiegu norm odpowiedzialności organizatora imprezy masowej. Celem tej konfrontacji było uzyskanie odpowiedzi na pytanie o skuteczność dokonanego przez poszkodowanego wyboru norm, na podstawie których będzie on dochodził swoich roszczeń. Na koniec rozważyłem możliwość wyłączenia zbiegu odpowiedzialności odszkodowawczej przez organizatora imprezy masowej względem uczestnika imprezy masowej – konsumenta, wskazując że często postanowienie takie stanowić może klauzulę niedozwoloną.

iv. Przegląd treści wraz ze zreferowaniem wniosków.

Wynikiem tej interpretacji są sformułowane w monografii wnioski. Oto najważniejsze z nich:

- a) Regulacja imprez o charakterze masowym na ziemiach polskich miała już miejsce w przepisach państw zaborczych. Należy jednak podkreślić, że pierwsze przepisy, które dotyczyły odpowiedzialności organizatora imprezy masowej, zostały *expressis verbis* zawarte w polskim systemie prawnym w zarządzeniu Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 3 grudnia 1969 r. w sprawie i organizowania i prowadzenia publicznej działalności sportowej⁵ oraz zarządzeniu Ministra Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 26 sierpnia 1968 r. w sprawie bezpieczeństwa publiczności

⁵ Zarządzenie Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z 3 grudnia 1969 r. w sprawie i organizowania i prowadzenia publicznej działalności sportowej (M.P. z 1969 r. Nr 52, poz. 416).

oraz porządku i higieny w miejscach publicznej działalności artystycznej i rozrywkowej⁶. Kompleksowe uregulowanie imprez masowych zostało wprowadzone dopiero w 1997 r. Można uznać, że od wejścia w życie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych z 1997 r., w Polsce po raz pierwszy rozpoczął się proces prywatyzacji bezpieczeństwa, który ma także istotny wpływ na interpretację przepisów aktualnie obowiązującej ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych. Zabezpieczenie imprezy masowej, które stało się meritum tego aktu, kategorycznie przeniesiono na organizatora, co wielokrotnie w doktrynie jest przyczyną przypisywania mu odpowiedzialności absolutnej za wydarzenia, które powodują szkodę podczas imprezy masowej. Organizator imprezy masowej stał się więc pierwszoplanowym podmiotem w zakresie bezpieczeństwa i organizacji tego wydarzenia. To na nim głównie spoczywa tak naprawdę zobowiązanie do spełnienia obciążeń zawartych w obszernym katalogu obowiązków, który ustawodawca wciąż poszerza.

- b) Skutki niewykonania obowiązków przypisanych organizatorowi imprezy masowej, określają między innymi przepisy, dotyczące odpowiedzialności za czyn zabroniony, które zostały ustanowione w Kodeksie cywilnym. W głównej mierze spełniają one funkcję kompensacyjną, a tym samym w praktyce normy tam zawarte przenoszą ciężar szkody doznanej przez poszkodowanego także na inny podmiot, ponieważ w społecznej ocenie nie byłoby zasadne obciążenie nią samego poszkodowanego. Znaczenie przedmiotowej funkcji znacząco rośnie, co także powoduje coraz częstszą marginalizację odpowiedzialności ukształtowanej na zasadzie winy.
- c) Odpowiedzialność odszkodowawcza organizatora imprezy masowej może być odpowiedzialnością na zasadzie winy (np. art. 415 k.c.), zasadzie ryzyka (np. art. 436 k.c.) oraz zasadzie słuszności (np. art. 431 k.c.). Dodatkowo podmiot ten może także odpowiadać z tytułu odpowiedzialności absolutnej, na gruncie art. 53 BezpImprMasU. Najczęściej organizator imprezy masowej będzie ponosił odpowiedzialność za własne czyny na zasadzie winy za szkody powstałe w miejscu i czasie trwania imprezy masowej, rzadziej zaś za szkody związane z imprezą masową. Wina sprowadza się do oceny strony podmiotowej czynu i stanowi naganny z punktu widzenia podmiotowy stan sprawcy

⁶ Zarządzenie Ministra Kultury i Sztuki z 26 sierpnia 1968 r. w sprawie bezpieczeństwa publiczności oraz porządku i higieny w miejscach publicznej działalności artystycznej i rozrywkowej (M.P. z 1968 r. Nr 44, poz. 312).

towarzyszący czynowi. Jest więc ona ewaluacją stosunku psychicznego sprawcy, a nie dokonaniem stwierdzenia, czy jest ona zgodna z prawem, czy też nie. Stąd też powinna stanowić element odrębny od bezprawności, aczkolwiek *de lege lata* na gruncie prawa cywilnego stanowi ona jednak jeden z elementów winy (w mojej ocenie bezprawność jest jednak przesłanką powstania odpowiedzialności odszkodowawczej na gruncie innych zasad, jak np. ryzyka, ponieważ w takim przypadku jest ona cechą zdarzenia sprawczego jako przyczyny). Wykazanie bezprawności na gruncie art. 415 k.c. będzie wiązało się z udowodnieniem naruszenia kwalifikowanej należytej staranności. Dla jej oceny powinno się wykorzystywać kryterium „ostrożnego organizatora imprezy masowej”, w którym szczególną rolę spełnia obowiązek zapewnienia bezpieczeństwa tego wydarzenia – nie tylko wobec pasywnych uczestników imprezy masowej, ale także tych aktywnych. Kryterium to ma charakter przede wszystkim zapobiegliwej, rozsądnej powinności działania przy takiej organizacji wydarzeń i podlega tak naprawdę subiektywnej ocenie sądu, który powinien, w razie braku wiedzy w tym zakresie, posługiwać się fachowymi opiniami biegłych.

- d) Odpowiedzialność organizatora imprezy masowej za cudze czyny nie różni się od reguł kształtujących tę formę w Kodeksie cywilnym. W mojej ocenie, art. 5 BezplmprMasU nie stanowi *lex specialis* w stosunku do art. 429 k.c. Takie błędne stanowisko, wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego jest skutkiem podjętej w judykaturze próby obiektywizacji odpowiedzialności organizatora imprezy masowej. Według reguł ustanowionych w Kodeksie cywilnym organizator imprezy masowej odpowiada także za zwierzęta, zawalenie się budowli lub oderwanie jej części, czy też za użycie środka komunikacyjnego poruszanego za pomocą sił przyrody. Przepisy ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych nie modyfikują przepisów Kodeksu cywilnego, które dotyczą tych rodzajów odpowiedzialności.
- e) Odpowiedzialność odszkodowawcza organizatora imprezy masowej może mieć miejsce także z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy. W praktyce sprawy z tego zakresu dotyczą czynności prawnej zawieranej z pasywnym uczestnikiem imprezy masowej, tj. umowy o udostępnienie imprezy masowej, której kształt jest zbliżony najbardziej do tej o świadczenie usług. Świadczenia z niej wynikające nie stanowią tych, określanych w literaturze jako świadczenia rezultatu, w głównej mierze ze względu na treść

art. 472 k.c., który odnosi się do należytej staranności. Ma ona, w przypadku organizatora imprezy masowej charakter kwalifikowany. Organizator tego wydarzenia nie wykonuje zobowiązania, jeżeli w ogóle nie świadczy lub świadczy inny przedmiot niż wynikający z treści zobowiązania, a także gdy podejmie on pewne działania służące spełnieniu świadczenia, jednak nie przekroczy to progu osiągnięcia konstytutywnego cech świadczenia. Z niewykonaniem umowy mamy do czynienia wówczas, gdy jej przedmiot nie został zrealizowany, nie osiągnięto celu przyświecającego danemu stosunkowi umownemu, jaki zawarł organizator imprezy masowej z drugim podmiotem, a więc objęte umową świadczenie nie zostało spełnione. Granice pomiędzy tym rozgraniczeniem są jednak bardzo płynne i podlegają ocenie *ad casum*. Co więcej, stosowane bardzo często przez organizatorów, wyłączenie w zakresie odpowiedzialności odszkodowawczej za szkodę na osobie nie będzie skuteczne, ale nie ze względu na jego przedstawioną w doktrynie „odpowiedzialność absolutną”, ale z powodu, iż takie postanowienie narusza zasady współżycia społecznego.

- f) Zasada ryzyka znajdzie zastosowanie do organizatora imprezy masowej przede wszystkim wskutek obowiązywania art. 474 k.c. Ustanawia on odpowiedzialność za działanie i zaniechanie osób trzecich, które wykonują zobowiązania przypisane do organizatora imprezy masowej. W dużej mierze zlecenia te dotyczą ponownie umowy o udostępnienie imprezy masowej, ale także w mniejszym stopniu mogą one dotyczyć kwestii aktywnych uczestników tego wydarzenia. Odpowiedzialność organizatora imprezy masowej nie sięga dalej, niżby on sam wykonywał zobowiązanie. Może on się uwolnić od odpowiedzialności na takich samych zasadach, jakby mógł to uczynić, gdyby zobowiązanie wykonał sam, czyli w większości przypadków przy wykazaniu dochowania kwalifikowanej należytej staranności.
- g) Wyłączenie lub istotne ograniczenie odpowiedzialności przedsiębiorcy (organizatora imprezy masowej) względem konsumenta za szkodę na osobie (a także w większości przypadków w sytuacji odpowiedzialności za uszczerbek inny niż na osobie) będzie stanowić klauzulę abuzywną. Wobec uczestników imprezy masowej - nie konsumentów, niezależnie czy zaliczymy ich do kategorii pasywnych, czy też aktywnych i czy stosunek prawny wynika z relacji umownych lub pozaumownych, nie można wyłączyć odpowiedzialności za szkodę na osobie. Dodatkowo organizator będzie ponosił

odpowiedzialność także za inne uszczerbki wyrządzone umyślnie, nawet jeżeli strony umownie ustalą inaczej w umowie, ze względu na treść art. 473 § 2 k.c.

- h) Organizator imprezy masowej ponosi odpowiedzialność przede wszystkim z tytułu czynów zabronionych, ale także z tytułu niewykonania bądź też nienależytego wykonania zobowiązania. W praktyce uczestnik imprezy masowej wskutek zbiegu norm odpowiedzialności organizatora imprez masowych będzie mógł sam wybrać, na jakiej podstawie będzie dochodził roszczeń od tego podmiotu. Należy zaznaczyć, że roszczenia wynikające z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, a dokładniej art. 474 k.c., będą dla niego o wiele korzystniejsze.
- i) Reguły oraz zasady odpowiedzialności organizatora imprez masowych nie różnią się od tych, które zostały ustanowione w Kodeksie cywilnym. Dlatego też dokonywanie obiektywizacji organizatora imprezy masowej, które ma miejsce w praktyce, jest tak naprawdę pozbawione argumentacji formalnej, a motywy natury merytorycznej, jak np. uzyskiwanie przez organizatora korzyści majątkowej z tytułu organizacji tego wydarzenia, są bardzo wątpliwe. Naczelną zasadą odpowiedzialności organizatora imprezy masowej jest zasada winy, w której szczególną rolę odgrywa ocena bezprawności tego czynu. Jej ewaluacji dokonuje się przez analizę dochowania przez ten podmiot kwalifikowanej należytej staranności, w tym spełnienia wymogów wymaganych wobec „ostrożnego organizatora imprezy masowej”. To właśnie ona wymaga od organizatora tego wydarzenia zastosowania najwyższych standardów, w szczególności w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa i nie ma tym samym potrzeby zaostrzania jego odpowiedzialności odszkodowawczej zwłaszcza, że odpowiada on na podstawie zasady odpowiedzialności absolutnej.
- j) Przepisy ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych wskazują, że organizator tego wydarzenia zajmuje priorytetową rolę w zabezpieczeniu imprezy masowej. Należy jednak podkreślić, pomimo przedstawionych w orzecznictwie oraz literaturze odrębnych stanowisk, że akt ten nie modyfikuje zasad przedmiotowych w zakresie jego odpowiedzialności. Normy, które regulują tę kwestię, zawarte są głównie w Kodeksie cywilnym i to one przede wszystkim stanowią o ewentualnej odpowiedzialności odszkodowawczej organizatora imprez masowych.

- k) W praktyce występuje tendencja do obiektywizacji odpowiedzialności odszkodowawczej tego podmiotu. Wpływ na to ma ewolucja imprezy masowej, która wciąż będzie postępować, a przede wszystkim komercjalizacja tych wydarzeń. Powodują one, że w judykaturze oraz literaturze wskazuje się, moim zdaniem niesłusznie, iż uzyskanie korzyści majątkowych przez organizatora skutkuje tym, że to na tym podmiocie spoczywa odpowiedzialność absolutna za szkody powstałe w czasie i miejscu trwania imprezy masowej. Dodatkowo ukierunkowanie ustawodawcy *expressis verbis* na rozwiązywanie problemu związanego przede wszystkim z meczami piłki nożnej spowodowało, że w orzecznictwie sądów bardzo często występuje trend do rygorystycznej wykładni przepisów ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych, w myśl zasady, że cel tego aktu pozwala na przyjęcie obiektywizacji organizatora imprezy masowej. W systemach prawnych szczególnie wyróżniany jest kierunek zmierzający do ochrony podmiotu dotkniętego zdarzeniem szkodzącym poprzez wspomnianą wcześniej obiektywizację odpowiedzialności. Jest ona także spowodowana wskutek rozwoju instytucji ubezpieczenia. W mojej jednak ocenie, takie swobodne rozszerzanie odpowiedzialności również organizatora imprezy masowej jest pozbawione argumentacji merytorycznej, a przede wszystkim formalnej.
- l) Ewolucja imprez masowych wskazuje wprost, że w chwili obecnej stały się one wydarzeniami o charakterze globalnym, przynoszącymi wielokrotnie wielomilionowe zyski. Internacjonalizacja oraz komercjalizacja spowodowały jednocześnie, że stały się one imprezami, podczas których istnieje duże prawdopodobieństwo wystąpienia zdarzeń, które mogą rzutować na zdrowie i życie jej uczestników. Z tego powodu w systemach prawnych wzrasta liczba norm regulujących takie wydarzenia, w szczególności, dotyczy to meczów piłki nożnej. Można wskazać, że w chwili obecnej w zakresie uregulowania tych wydarzeń następuje inflacja prawa, która nie jest zjawiskiem pożądanym z formalnego punktu widzenia.
- m) Główne wnioski *de lege ferenda* wynikające z niniejszej pracy dotyczą przede wszystkim modyfikacji treści art. 5 ust. 1 BezpImprMasU. Właściwym byłoby zawarcie w nim treści, że organizator imprezy masowej wykonuje zadania wskazane w tym akcie z kwalifikowaną należyłą starannością, przy uwzględnieniu dobrych praktyk obowiązujących w miejscu przeprowadzanej imprezy masowej. Takie ukształtowanie treści przepisu zakończyłoby

dyskusję w zakresie podstaw odpowiedzialności odszkodowawczej organizatora imprez masowych. Co więcej, należałoby także *de lege ferenda* uchwalić ustawę o bezpieczeństwie i organizacji meczów piłki nożnej, ponieważ część obowiązków, które są ustanowione w ustawie o bezpieczeństwie imprez masowych, dotyczą tak naprawdę wyłącznie tego typu wydarzeń. Za bezwzględną konieczność uważam też uchwalenie nowej treści tego aktu, ponieważ kolejne jej zmiany nie wpływają na poprawę jakości treści. Nie ulega wątpliwości, że przedmiotowe postulaty *de lege ferenda* nie stanowią katalogu zamkniętego, lecz wraz z tymi przedstawionymi w pracy przykładami powinny być poddane pod rozważenie, ponieważ *de lege lata* stosowanie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych powoduje kolejne liczne rozbieżności, także w aspekcie odpowiedzialności odszkodowawczej organizatora imprezy masowej.

V. Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzujących naukę oraz o wykazywaniu się istotną aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

W dotychczasowej pracy naukowej koncentrowałem się na tematyce:

- a) imprez masowych oraz prawa sportowego,
- b) prawa cywilnego ogólnego oraz zobowiązań,
- c) prawa spółek handlowych,
- d) międzynarodowe prawo handlowego.

Na mój dorobek w ujęciu ilościowym składają się:

- a) dwie monografie, w tym jedna stanowiąca publikację pracy doktorskiej (uwzględniająca uwagi recenzentów, której treść została uzupełniona) – samodzielny autor,
- b) komentarz do ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych dwa wydania (drugie zmienione i uzupełnione) – samodzielny autor,
- c) podręcznik do prawa handlowego – spółek osobowych – samodzielny autor,
- d) sześć rozdziałów w monografii, w tym 4 monografie mają charakter pokonferencyjny,

- e) dwadzieścia pięć artykułów naukowych (w jednym współautor), w tym cztery w języku angielskim, oraz trzy glosy,
- f) trzydzieści dwa artykuły popularnonaukowe,
- g) udział w dwudziestu pięciu konferencjach, podczas których wygłosiłem prelekcję,
- h) realizacja trzech grantów badawczych,
- i) udział w dwóch projektach finansowanych z funduszy europejskich (Erasmus dla wykładowców).

Sumaryczny *impact factor* według listy *Journal Citation Reports* (JCR), zgodnie z rokiem opublikowania:

- 1.34.

Liczba cytowań publikacji według bazy *Web of Science* (WoS):

- Nie obliczono.

Indeks Hirscha według bazy *Google Scholar*:

- 2.

Według *Google Scholar* moje publikacje:

- a) *Ustawa o bezpieczeństwie imprez masowych. Komentarz*, Warszawa 2015, ss. 413.
 - b) *Uchwalenie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych - przykład aktu państwa prawa czy państwa w prawie*, „*Ius Novum*” 2014, nr specjalny, s. 158-166.
 - c) *Security of sports events in Poland - polish act on mass events security*, „*Ius Novum*” 2014, nr 2, s. 171-185.
- były cytowane nie mniej niż dwa razy (łącznie 20 razy).
 - Liczba punktów MNiSW: 360.

A. Publikacje.

i. Imprezy masowe oraz prawo sportowe.

Ten obszar badawczy otwiera przede wszystkim komentarz samodzielnego autorstwa pt. *Ustawa o bezpieczeństwie imprez masowych. Komentarz*. (C.H.Beck, Warszawa 2015, ss. 413). Dokonałem w niej kompleksowej analizy przepisów ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych oraz wszystkich wydanych do niej aktów wykonawczych. Komentarz ma nie tylko walor

teoretycznoprawny, ale zawiera wiele praktycznych uwag. Była to pierwsza tak kompleksowa publikacja opisująca przepisy ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych nie tylko z zakresu prawa karnego, ale też administracyjnego i cywilnego. Komentarz spotkał się z bardzo pozytywnym przyjęciem, o czym świadczy jego drugie wydanie (C.H.Beck, Warszawa, 2020, ss. 466). Został on znacząco zmieniony i uzupełniony.

Ważnym elementem mojego dorobku naukowego odnoszącego się do problematyki imprez masowych była kwestia przedstawienia jej definicji oraz założeń, jakie miała spełniać. Problematyce tej poświęciłem publikacje:

- a) *Definicja imprezy masowej - teoria a praktyka*, „Edukacja Prawnicza” 2013, nr 10 (145), s. 3-6. (Przedstawiona została definicja imprezy masowej. Dodatkowo w pracy zawarto obszerną analizę art. 3 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych oraz jego zastosowanie w praktyce).
- b) *Security of sports events in Poland - polish act on mass events security*, „Ius Novum” 2014, nr 2, s. 171-185. (Została dokonana generalna analiza najważniejszych przepisów ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych. Przedstawiono także prawa i obowiązki uczestników tego wydarzenia).
- c) *Definicja uczestnika imprezy masowej na podstawie przepisów ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych*, w: *Regulacje prawne jako instrument optymalizujący zarządzanie sportem*, K. Wróbel, M. Walczak (red.), Warszawa 2017, s. 17-29. (W związku z licznymi rozbieżnościami, jakie pojawiły się w praktyce, zdefiniowano termin – „uczestnik imprezy masowej”. Zawarto także uwagi *de lege ferenda* w tym zakresie).
- d) *Współzawodnictwo sportowe dzieci i młodzieży: problemy praktyczne, związane z organizacją imprez masowych*, w: *Współczesne wyzwania prawa sportowego: pomiędzy kulturą, biznesem a potrzebą bezpieczeństwa*, K. Wróbel (red.), Warszawa 2015, s. 9-21. (Przedstawiono problematykę wyłączeń z zakresu definicji imprezy masowej, która jest zawarta w art. 3 BezpImpMasU. Dokonano ich podziału na zakres podmiotowy oraz przedmiotowy, wskazując na problemy związane z wyłączeniem dotyczącym współzawodnictwa sportowego dzieci i młodzieży).
- e) *Gala sztuk walki a ustawa o bezpieczeństwie imprez masowych*, „Przegląd Prawa Publicznego” 2019, nr 10, s. 37-46. (Opisano problematykę gal sztuki walki w aspekcie

ich przeprowadzenia jako imprezy masowej. Przedstawiano najczęstsze problemy praktyczne związane z organizacją takich wydarzeń).

- f) *Changes in Polish legal regulations regarding sports events - the organizer's responsibility not only for the health of the players. A good example for other legal systems?*, „Journal of Physical Education and Sport” 2020, vol. 20, s. 2400-2404. (Opisano generalną charakterystykę ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych. Dodatkowo wskazano, że akt ten doprowadził do obiektywizacji odpowiedzialności prawnej organizatora imprez masowych).

W w/w publikacjach podjąłem się próby omówienia głównych definicji zawartych w ustawie o bezpieczeństwie imprez masowych, także przedstawiłem subiektywną opinię dotyczącą zdefiniowania współzawodnictwa sportowego dzieci i młodzieży oraz zaproponowałem definicję uczestnika imprezy masowej, która została przyjęta następnie przez część przedstawicieli doktryny.

W kolejnych publikacjach w sposób syntetyczny ustaliłem problemy, jakie wiążą się ze stosowaniem ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych. Dokonałem w nich nie tylko diagnozy istniejących problemów, ale także wskazałem na rozwiązania, które mogłyby przyczynić się do ich uniknięcia. Problematyka ta została przedstawiono w:

- a) *Uchwalenie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych - przykład aktu państwa prawa czy państwa w prawie*, „Ius Novum” 2014, nr specjalny, s. 158-166. (Przedstawiona została problematyka zasad państwa prawa. Podkreślono, że ustawa o bezpieczeństwie imprez masowych może być uznana za akt prawny, który nie spełnia tych kryteriów).
- b) *Potrzeba zmian ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych. Praktyczne problemy z jej zastosowaniem - wybrane zagadnienia*, „Ius Novum” 2014, nr 3, s. 74-85. (Przedstawiono wątpliwości związanych z interpretacją przepisów ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych. Dokonano analizy przepisów, które *de lege lata* powodują najwięcej problemów w praktyce).
- c) *Władcze decyzje pozwalające na zakazanie przeprowadzenia imprezy masowej lub jej przerwanie – przykład dobrej administracji?*, w: *Prawo administracyjne w ujęciu interdyscyplinarnym*, B. Opaliński (red.), Warszawa 2014, s. 69-81. (Została dokonana interpretacja problematyki – „dobrej administracji”. Wskazano, że władcze decyzje

pozwalające na zakazanie przeprowadzenia imprezy masowej powodują wiele problemów w praktyce i stąd też nie stanowią one przykładu „dobrej administracji”).

- d) *Stanowienie prawa w Polsce na przykładzie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych - w kierunku poprawy systemu*, w: *Księga pamiątkowa XX-Lecia Wydziału Prawa i Administracji*, B. Hołyst (red.), Warszawa 2017, s. 571-582. (Przedstawiono analizę procesu stanowienia prawa w Polsce na przykładzie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych. Po raz kolejny krytycznie odniesiono się do wybranych przepisów tego aktu, formułując także uwagi *de lege ferenda* w tym zakresie).
- e) *Skutki nowelizacji ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych z 11.09.2015 r.: uwagi de lege lata*, „Przegląd Sądowy” 2019, nr 1, s. 75-86. (Wskazano na problemy związane z nowelizacją ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych z 11.09.2015 r.⁷. W zawartych wnioskach, w większości przypadków krytycznie odniesiono się do wprowadzonych zmian tą ustawą).
- f) *Z problematyki unormowań dotyczących organizacji oraz bezpieczeństwa imprez masowych na uczelniach wyższych*, „Przegląd Prawa Publicznego” 2019, nr 4, s. 37-53. (Przedstawiono analizę przepisów ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych w zakresie przeprowadzenia takich wydarzeń na terenie uczelni wyższych. Dokonano przede wszystkim interpretacji wyłączeń z zakresu definicji imprezy masowej).

Analizy obowiązków podmiotów zaangażowanych w przeprowadzenie imprezy masowej dokonałem w następujących publikacjach:

- a) *Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2003 r., IV CK 8/02, „Ius Novum”*, 2013, nr 2, s. 220-227. (Dokonano krytycznej analizy orzeczenia Sądu Najwyższego z 26.09.2003 r.⁸ w zakresie odpowiedzialności organizatora imprezy masowej na gruncie art. 5 BezplmpMasU oraz art. 429 k.c.).
- b) *Odpowiedzialność kontraktowa oraz deliktowa organizatorów imprezy masowej*, „Przegląd Sądowy” 2013, nr 6, s. 61-76. (Przeprowadzono analizę odpowiedzialności cywilnej organizatora imprezy masowej. Przedstawiono przede wszystkim interpretację przepisów ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych oraz Kodeksu cywilnego).

⁷ Ustawa z 11 września 2015 r. o zmianie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1707).

⁸ Wyr. SN z 26 września 2003 r., IV CK 8/02, OSNC 2004, nr 11, poz. 180.

- c) *Rola i obowiązki Policji w zabezpieczeniu imprez masowych*, w: *Funkcjonowanie służb mundurowych i żołnierzy zawodowych w polskim systemie prawnym: zagadnienia wybrane*, B. Opaliński (red.), P. Szustakiewicz (red.), Warszawa 2015, s. 61-74. (Opisano rolę Policji w zakresie zabezpieczenia imprezy masowej. Dokonano analizy obowiązków Policji - powodują one, iż w celu bezpiecznego przeprowadzenia imprezy masowej, jednym z ważniejszych zadań na gruncie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych jest kooperacja pomiędzy tą formacją a organizatorem imprezy masowej).
- d) *Kompetencje prezydenta miasta, wójta oraz burmistrza na podstawie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych*, w: *Pomiędzy integralnością autonomicznych regulacji w sporcie a przepisami prawa powszechnie obowiązującymi*, Warszawa 2018, s. 57-69. (Wykonano analizę kompetencji prezydenta miasta, wójta oraz burmistrza na podstawie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych. Wskazano na ich szeroki zakres, ale po raz kolejny podkreślono, iż wzbudzają one w praktyce wiele wątpliwości).
- e) *Charakter zakazu klubowego na podstawie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych. Glosa do wyroku NSA z dnia 17 czerwca 2015 r., I OSK 727/15*, „Glosa” 2018, nr 4, s. 109-116. (Krytycznie odniesiono się do wyroku NSA z 17.06.2015 r.⁹ w zakresie oceny charakteru zakazu klubowego. Odmienne niż uczynił to Naczelny Sąd Administracyjny, stwierdzono że instytucja ta przewiduje sankcje o charakterze karnym).
- f) *Przejazd zorganizowanej grupy kibiców oraz ich przewóz*, „Ius Novum” 2018, nr 1, s. 100-111. (przetłumaczony także na język angielski - *Travel of an organized group of fans and their transportation*, „Ius Novum” 2018, nr 1, s. 101-113). (Przedstawiono kompleksową definicję przejazdu zorganizowanej grupy kibiców oraz ich przewozu. Odniesiono się do przepisów m. in. Prawa przewozowego¹⁰ oraz Kodeksu wykroczeń¹¹. Jednocześnie stwierdzono, że kazuistyka w zakresie tej problematyki jest obszerna).

Publikacje wskazane w pkt a) i b) dotyczyły organizatora imprezy masowej. Wskazałem w nich na problematykę odpowiedzialności za niewykonanie bądź nienależyte wykonanie zobowiązania. Artykuły wskazane w pkt c) i d) odnosiły się do obowiązków oraz kompetencji Policji. Publikacje zawarte w punktach e) i f) dotyczyły obowiązków i sankcji uczestników imprez masowych lub

⁹ Wyr. NSA z 17 czerwca 2015 r., I OSK 727/15, LEX nr 1733592.

¹⁰ Ustawa z 15 listopada 1984 r. - Prawo przewozowe (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1983 ze zm.).

¹¹ Ustawa z 20 maja 1971 r. - Kodeks wykroczeń (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 821 ze zm.).

osób, które w niej będą uczestniczyć. Ostatnia z publikacji była pierwszą w polskiej literaturze, w której zdefiniowano, czym jest przewóz oraz przejazd zorganizowanej grupy kibiców i jakie przepisy regulują tę czynność.

Uzupełnieniem mojego dorobku naukowego było podjęcie się problematyki związanej z szeroko związanym prawem sportowym. Pierwsza z tych publikacji, była kompleksowym omówieniem problematyki kontroli antydopingowej - *Kontrola antydopingowa na gruncie ustawy o zwalczaniu dopingu w sporcie*, „Przegląd Sądowy” 2020, nr 7/8, s. 126-138 (Przedstawiono proces przeprowadzenia kontroli dopingowej na gruncie ustawy o zwalczaniu dopingu w sporcie¹². Zawarto wnioski *de lege lata*).

ii. Międzynarodowe prawo handlowe.

Ważną część mojego dorobku naukowego stanowią także rozważania poświęcone międzynarodowemu prawu handlowemu. Publikacje, jakie powstały w tym zakresie, były związane przede wszystkim z opisem semantycznym Konwencji Narodów Zjednoczonych w umowach międzynarodowej sprzedaży towarów. Przedmiotem analizy był też aspekt skuteczności postanowień w umowach handlowych w przypadku wystąpienia kryzysu ekonomicznego. Kwestie te znajdują się w pracach:

- a) *Zakres przedmiotowy Konwencji Narodów Zjednoczonych w umowach międzynarodowej sprzedaży towarów*, „Ius Novum” 2012, nr 4, s. 118-128. (Sporządzono analizę terminu „kontrakt” oraz „międzynarodowa umowa sprzedaży”. Dodatkowo wskazano na problematykę autonomii stron w zastosowaniu Konwencji Narodów Zjednoczonych w umowach międzynarodowej sprzedaży towarów¹³).
- b) *Podstawowe środki systemu ochrony prawnej w razie naruszenia zobowiązania na gruncie konwencji wiedeńskiej o międzynarodowej umowie sprzedaży*, „Przegląd Sądowy” 2014, nr 5, s. 98-114. (Omówiono roszczenia stron z tytułu naruszenia zobowiązania na Konwencji Narodów Zjednoczonych w umowach międzynarodowej

¹² Ustawa z 21 kwietnia 2019 r. o zwalczaniu dopingu w sporcie (t.j. Dz. U z 2019 r., poz. 1872 ze zm.).

¹³ Konwencja z 11 kwietnia 1980 r. – Konwencja Narodów Zjednoczonych o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów (*United Nations Convention on Contracts for International Sale of Goods*); (Dz. U. z 1997 r. Nr 45, poz. 287).

sprzedaży towarów. Szczególną uwagę poświęcono zagadnieniu odstąpienia od umowy).

- c) *A Force Majeure clause as an effective tool to alleviate the problems caused by the Economic Crisis*, „Edukacja Prawnicza” 2012, nr 11 (137), s. 35-37 (współautor – pozostała część artykułu w wydaniu internetowym Edukacji Prawniczej; oświadczam, że mój udział w tworzeniu publikacji wynosił 50% i polegał na udziale we wspólnym omówieniu tematu oraz zgromadzeniu i analizie części literatury). (Opisano problematykę klauzuli *Force Majeure Clause* w kontraktach handlowych. Wskazano, że klauzula ta ma istotny wpływ na obowiązki stron w zakresie wykonania świadczeń, wynikających z umowy).

Dopełnieniem dorobku w tym zakresie była monografia - *Zawarcie umowy w drodze oferty na podstawie Konwencji Narodów Zjednoczonych o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów*, Warszawa 2016, ss. 201. Stanowiła ona moją pracę doktorską, poprawioną po uwzględnieniu wydanych do niej recenzji.

iii. Prawo handlowe – prawo spółek oraz stowarzyszeń.

Ze względu na wykonywaną praktykę obszarem moich zainteresowań było także prawo spółek handlowych oraz prawo stowarzyszeń. Efektem badań z pierwszej dziedziny prawa był przede wszystkim podręcznik: *Prawo handlowe - spółki osobowe*, Warszawa 2016, ss. 132 (recenzje: dr hab. Tomasz Sójka oraz dr hab. Marcin Orlicki). W publikacji tej zwróciłem szczególną uwagę na aspekt praktyczny oraz orzecznictwo. Zawarłem w niej wiele przykładów, które miały na celu łatwiejsze zrozumienie zagadnień z nim związanych.

Zainteresowanie problematyką spółek handlowych, przedstawiłem w artykułach:

- a) *Stwierdzenie nieważności uchwały nieudzielającej absolutorium w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, naruszającej jednocześnie dobra osobiste członka zarządu*, „Głosa” 2013, nr 2, s. 26-31. (Częściowo krytycznie odniesiono się do orzeczenia Sądu Najwyższego z 19.10.2012 r.¹⁴. Stwierdzono, że użyte w art. 249 Kodeksu spółek

¹⁴ Wyr. SN z 19 października 2012 r., IV CSK 439/11, LEX nr 1238145.

handlowych¹⁵ sformułowanie „ustawa” nie odnosi się tylko do przepisów tego aktu, ale także innych ustaw).

b) *Tryb i zasady sprzedaży egzekucyjnej udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością*, „Przegląd Prawa Egzekucyjnego” 2015, nr 10, s. 32-41. (Przedstawiono problematykę ograniczenia sprzedaży udziałów w sytuacji, gdy ma nastąpić ich zbycie w drodze egzekucji. Wskazano również na praktyczne problemy związane z tą problematyką).

c) *Funkcjonowanie klubu sportowego pod reżimem ustawy o zasadach zarządzania mieniem państwowym*, „Przegląd Ustawodawstwa Gospodarczego” 2020, nr 7, s. 27-32. (Opisano najważniejsze przepisy ustawy o zasadach zarządzania mieniem państwowym¹⁶ w zakresie funkcjonowania klubu sportowego – spółki akcyjnej. Skoncentrowano się przede wszystkim na problemach związanych ze stosowaniem tych przepisów w praktyce).

Zagadnieniem powiązany z prawem handlowym była też publikacja w zakresie rozwiązania stowarzyszenia. To pierwsza w literaturze publikacja kompleksowo opisująca możliwość podjęcia tej czynności przez sąd na wniosek organu nadzorującego lub prokuratora – *Rozwiązanie stowarzyszenia przez sąd na wniosek organu nadzorującego lub prokuratora w świetle prawa o stowarzyszeniach*, „Przegląd Prawa Handlowego” 2015, nr 10, s. 33-37. (Przedstawiano analizę przepisów umożliwiających rozwiązanie stowarzyszenia przez sąd na wniosek organu nadzorującego lub prokuratora na gruncie ustawy – Prawo o stowarzyszeniach¹⁷. Wskazano na liczne wątpliwości związane z zastosowaniem tej instytucji).

iv. Prawo cywilne.

Ostatni z obszarów badawczych wiąże się z moim szczególnym zainteresowaniem wybranymi instytucjami prawa cywilnego. Dopełnieniem mojego dorobku naukowego było dla mnie studiowanie aspektu zawarcia umowy oraz części ogólnej Kodeksu cywilnego. Z tego zakresu ukazały się następujące publikacje:

¹⁵ Ustawa z 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 505 ze zm.).

¹⁶ Ustawa z 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2016 r., poz. 2259 ze zm.).

¹⁷ Ustawa z 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 210 ze zm.).

- a) *Pojęcie rozwiązania umowy w prawie cywilnym oraz jego skutki*, „Ius Novum” 2010, nr 3, s. 98-110. (Przedstawiono analizę instytucji rozwiązania umowy na gruncie przepisów Kodeksu cywilnego. Przedmiotem interpretacji była w szczególności problematyka odstąpienia od umowy oraz jej wypowiedzenia).
- b) *Katalog dóbr prawnie chronionych - jeden z elementów kodyfikacji prawa cywilnego*, „Przegląd Sądowy” 2012 nr 10, s. 35-41. (Zawarto rozważania nad treścią art. 2 projektu Kodeksu cywilnego przygotowanego w 2009 r. w Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Cywilnego działającego przy Ministrze Sprawiedliwości. Wskazano na krytyczne uwagi, co do treści przedmiotowego przepisu).
- c) *Unieważnienie postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej z powodu wpłynięcia jednej oferty – uwagi de lege lata*, „Finanse Komunalne” 2016, nr 6, s. 37-45. (Opisano kontrowersyjną problematykę unieważnienia postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej z powodu wpłynięcia jednej oferty. Dokonano analizy przesłanek tej decyzji, odwołując się do przepisów ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych¹⁸ oraz Kodeksu cywilnego a także wskazano na praktyczne problemy związane z tą instytucją).

v. Dorobek popularyzatorski.

Od ponad dziesięciu lat podejmuję aktywne działania popularyzatorskie. Jestem autorem ponad dwustu komentarzy eksperckich w zakresie prawa cywilnego, handlowej oraz imprez masowych, w tym dla „Rzeczpospolitej”, „Gazety Prawnej”, „prawo.pl”. Około dwudziestu komentarzy dotyczy zarządzania klubem sportowym. Jestem także autorem zbiorów felietonów w zakresie imprez masowych, które były publikowane w „Gazecie Prawnej”.

Ponadto jestem autorem licznych publikacji w języku polskim, jak francuskim i angielskim zamieszczonych, m.in. na stronach „prawnik.pl”, „prawo.pl”, w „Rzeczpospolitej”, „Gazecie Prawnej”, „The Warsaw Voice”, „Monthly Lawyer”, „Przeglądzie Obrony Cywilnej”, czy chociażby „The Global Legal Post”.

¹⁸ Ustawa z 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 1373 ze zm.).

W 2012 r. byłem współautorem międzynarodowego raportu – „*Doing Business Report*” wydanego przez Grupę Banku Światowego.

Jestem autorem licznych opinii oraz propozycji zmian w ramach Rady Bezpieczeństwa Imprez Masowych oraz podkomisji sejmowej do spraw zmian ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych. Uczestniczyłem również w konsultacjach dotyczących prac legislacyjnych umożliwiających organizację wydarzeń sportowych podczas pandemii koronawirusa.

B. Wygłoszenie referatów na konferencjach.

i. Konferencje.

- a) 16 kwietnia 2011 r. – „Proponowane zmiany prawa cywilnego w świetle prac Komisji Kodyfikacyjnej”, Referat: Dobro prawnie chronione jako dookreślenie zakresu prawa cywilnego. Problematyka proponowanej treści normatywnej art. 2 Kodeksu cywilnego - Uniwersytet Jagielloński.
- b) 22 marca 2012 r. – „Prawne aspekty międzynarodowych wydarzeń piłkarskich w Polsce”, Referat: Ustawa o bezpieczeństwie imprez masowych – przykład *lex imperfecta* - Uniwersytet Wrocławski.
- c) 22 listopada 2012 r. – „Nowe możliwości. Polski Kongres Prawa Sportowego i Organizacji Imprez Masowych”, Referat: Sposoby finansowania budowy obiektów infrastruktury sportowej i zarządzania nimi, Instytut Allerhanda.
- d) 20 czerwca 2013 r. – „W poszukiwaniu dobrego prawa konferencja jubileuszowa Wydziału Prawa i Administracji Uczelni Łazarskiego”, Referat: Przyjęcie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych – akt państwa prawa, czy państwa w prawie?, Uczelnia Łazarskiego.
- e) 14 maja 2014 r. – „W poszukiwaniu dobrej administracji”, Referat: Rola policji w zabezpieczeniu imprez masowych, Uczelnia Łazarskiego.
- f) 20 marca 2014 r. – „Współczesne wyzwania prawa sportowego – pomiędzy kulturą, biznesem a potrzebą bezpieczeństwa”, Referat: Zmiany w ustawie o bezpieczeństwie imprez masowych – czy zmierzamy w dobrym kierunku?, Uniwersytet Warszawski.
- g) 3 kwietnia 2014 r. – „Zimowe igrzyska olimpijskie 2022: Zagadnienia prawno-organizacyjne”, Referat: Organizacja igrzysk 2022 a ustawa o bezpieczeństwie imprez

- masowych – uwagi *de lege ferenda*, czyli nie stosujemy metody „przymknijmy oko” podczas organizacji wielkich imprez sportowych w Polsce, Uniwersytet Jagielloński.
- h) 3 grudnia 2014 r. – „X Dni biznesu w sporcie”, Referat: O ustawie bezpieczeństwie imprez masowych – słów parę, czyli o potrzebie natychmiastowych zmian, Szkoła Główna Handlowa.
 - i) 20 marca 2015 r. – „Prawo. Sport. Finanse. Regulacje prawne jako instrument optymalizacji sportem”, Referat: O historii niechcianego słońca II – czyli kolejne dziwne przypadki ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych, Uniwersytet Warszawski.
 - j) 7 października 2015 r. – „Modern Futbol a świat kibiców”, Referat: Ostatnie zmiany ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych - mimo wszystko nie wyszliśmy z błędnego koła, Stadion Miejski Wrocław S.A.
 - k) 26 stycznia 2016 r. – „Koopercja służb ratunkowych i sztabów zarządzania kryzysowego”, Referat: Narzędzia prawne w celu zwalczania terroryzmu na gruncie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych, Polski Instytut Rozwoju Biznesu.
 - l) 14 września 2016 r. – „Sporty walki – filozofia, organizacja, prawo”, Referat: Gala sztuk walki a organizacja imprezy masowej, Katolicki Uniwersytet Lubelski w Lublinie.
 - m) 8 kwietnia 2016 r. – „Prawo. Sport. Finanse. Regulacje prawne jako instrument optymalizacji sportem”, Referat: Dziwne przypadki ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych, Uniwersytet Warszawski.
 - n) 27 czerwca 2016 r. – „Bezpieczeństwo na uczelniach”, Referat: Definicja oraz procedura zgłoszenia imprez masowych i niemassowych, Instytut PWN.
 - o) 24 marca 2017 r. – „Bezpieczeństwo na uczelniach”, Referat: Definicja oraz przeprowadzenie imprez masowych oraz niemassowych, Instytut PWN.
 - p) 7 kwietnia 2017 r. – „Prawo. Sport. Finanse. Regulacje prawne jako instrument optymalizacji sportem”, Referat: 10 lat regulacji normatywnych w przedmiocie imprez masowych. Oceny i wnioski, Uniwersytet Warszawski.
 - q) 25 kwietnia 2017 r. – „Gdy Fair Play zostaje w szatni – prawo karne w sporcie”, Referat: Ustawa o bezpieczeństwie imprez masowych w praktyce. Uwagi *de lege ferenda*, Uniwersytet Łódzki.
 - r) 20 marca 2018 r. – „Funkcjonalność prawa w samorządzie”, Referat: Infrastruktura sportowa a bezpieczeństwo imprez masowych, Uczelnia Łazarskiego.

- s) 23 marca 2018 r. – „Prawo sportowe w XXI wieku”, Referat: Odpowiedzialność cywilnoprawna klubu sportowego jako organizatora imprezy masowej, Uniwersytet Warmińsko – Mazurski w Olsztynie.
- t) 23 listopada 2018 r. – „Kongres Prawa Sportowego i Organizacji Imprez Masowych”, Referat: Ustawa o bezpieczeństwie imprez masowych z perspektywy osoby zarządzającej klubem piłkarskim – uwagi *de lege lata*, Uczelnia Łazarskiego, Zagłębie Lubin S.A., Towarzystwo Sieci Naukowej Prawa Sportowego (także jako członek komitetu organizacyjnego oraz naukowego).
- u) 29 marca 2019 r. – „Prawne aspekty finansowania sportu”, Referat: Ustawa o zasadach zarządzania mieniem państwowym a funkcjonowanie klubu piłkarskiego, Uniwersytet Mikołaja Kopernia w Toruniu.
- v) 5 kwietnia 2019 r. – „Prawo. Sport. Finanse”, Referat: Uprawnienia organów nadzorczych a funkcjonowanie klubu piłkarskiego na przykładzie Zagłębia Lubin S.A., Uniwersytet Warszawski.
- w) 8 kwietnia 2019 r. - „Bezpieczeństwo na uczelniach Organizacja imprez masowych”, Referat: Bezpieczeństwo na uczelniach. Organizacja imprez masowych, Instytut PWN.
- x) 8 kwietnia 2019 r. – „Bezpieczeństwo na uczelniach. Organizacja imprez masowych”, Referat: Definicja oraz uzyskanie zezwolenia na przeprowadzenie imprez masowych, Organizacja imprez masowych, Instytut PWN.
- y) 15 grudnia 2020 r. – „Transformacje prawa polskiego w dobie COVID”, Referat: „Pandemia COVID-19 a organizacja i bezpieczeństwo imprez masowych w Polsce”, Uczelnia Łazarskiego i Uniwersytet Technologiczny im. K. Pułaskiego w Radomiu.

ii. Pozostałe referaty.

- a) 8 marca 2014 r. – 8 lat więzienia za zorganizowanie wydarzenia na *facebooku* – czyli czym jest impreza masowa? – Międzynarodowy Salon Edukacyjny Perspektywy 2014.
- b) 11 kwietnia 2014 r. – *How can foreigners do business in Poland?* – Uczelnia Łazarskiego.
- c) 23 maja 2014 r. – Nowe regulacje prawa w zakresie sprzedaży konsumenckiej oraz e-handlu - Instytut Przedsiębiorczości Smolna 4,
- d) 15 lipca 2015 r. – *Doing business in Poland* – Uczelnia Łazarskiego.

- e) 4 marca 2016 r. – Organizacja i bezpieczeństwo imprez masowych organizowanych przez samorządy studenckie – Zjazd Delegatów Uczelni Niepublicznych.
- f) 3 października 2017 r. – Organizacja imprez masowych – co robić by minimalizować ryzyko - VI Ogólnopolskie Forum Instytutu Rozwoju Infrastruktury Sportowej.
- g) 15 maja 2019 r. – Sport – szkolenie młodzieży – XI Europejski Kongres Gospodarczy.
- h) 16 czerwca 2020 r. – Organizacja imprez sportowych w czasach pandemii – Forum Instytutu Rozwoju Infrastruktury Sportowej.

iii. Wykłady gościnne na uczelniach wyższych.

- a) 2 lutego 2012 r. - Organizacja i bezpieczeństwo imprezy masowej - Uniwersytet Warszawski.
- b) 4 października 2015 r. - Organizacja imprezy masowej - zagadnienia ogólne - Uniwersytet Warszawski.
- c) 19 października 2015 r. - Organizacja i bezpieczeństwo imprezy masowej - Uniwersytet w Białymstoku.
- d) 31 maja 2016 r. - Ustawa o bezpieczeństwie imprez masowych w praktyce, czyli dlaczego potrzebujemy nowej ustawy - Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu.
- e) 5 kwietnia 2016 r. - Organizacja i bezpieczeństwo imprez masowych organizowanych przez samorządy studenckie - Politechnika Warszawska.
- f) 20 marca 2016 r. - Organizacja i bezpieczeństwo imprez masowych organizowanych przez samorządy studenckie - Politechnika Lubelska.

Uczestniczyłem także w wielu konferencjach i seminariach, m.in. tej organizowanej przez Polskie Towarzystwo Prawa Sportowego w kontekście kształtowania się polskiego prawa sportowego w Poznaniu (28 - 29 czerwca 2019 r.), czy też w Konferencji Naukowej Pomorskiej Izby Adwokackiej w Gdańsku – Prawo Sportowe (9 listopada 2017 r.).

C. Granty badawcze.

W roku akademickim 2014/2015 na Uczelni Łazarskiego w Warszawie, decyzją Komisji ds. badań, na podstawie złożonego wniosku, otrzymałam dofinansowanie na realizację projektu

badawczego pt. „Przygotowanie podręcznika – Prawo handlowe – spółki osobowe” oraz „Przygotowanie komentarza do ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych”. Grant zakończył się publikacjami wyżej wskazanych pozycji.

W 2020 r. ze środków subwencji ogólnej przeznaczonej na utrzymanie i rozwój potencjału badawczego Wydziału Prawa i Administracji Uczelni Łazarskiego w Warszawie w roku 2020 otrzymałem dofinansowanie projektu badawczego pt. „Odpowiedzialność odszkodowawcza organizatora imprez masowych”.

D. Projekt badawczy finansowany z funduszy europejskich (Erasmus dla wykładowców).

W ramach projektów badawczych finansowanych z funduszy europejskich uczestniczyłem w programie Erasmus dla wykładowców w:

- a) *Universidade Lusófona do Porto*, kwiecień 2015 r. (prelekcje z zakresu międzynarodowego prawa handlowego)
- b) *University of Tromsø – The Arctic University of Norway*, luty 2017 r. (prelekcje z zakresu bezpieczeństwa imprez masowych oraz międzynarodowego prawa handlowego).

E. Współpraca zagraniczna oraz udział w kolegiach eksperckich.

- a) Komisja Sportu Międzynarodowego przy *Staffordshire University and Thompson Rivers University* – członek.
09.2011 r.- 09.2013 r.
- b) Podkomisja sejmowa ds. bezpieczeństwa imprez masowych - przedstawiciel strony społecznej, ekspert.
01.2008 r.- 04.2015 r.
- c) Rada Bezpieczeństwa Imprez Sportowych przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji – członek.
01.2013 r. – 01.2018 r.
- d) *European Leagues Club Advisory Platform* – Madryt – członek.
7-8.05.2019 r.

- e) Towarzystwo Sieci Naukowej Prawa Sportowego – członek.
01.2017 r. – do chwili obecnej.
- f) *Journal Topics Board* – MDPI *Journal* – rada wydawnicza w obszarze prawo – członek.
11.2020 r. – do chwili obecnej.

F. Dorobek dydaktyczny, organizacyjny.

- a) Na Uniwersytecie Warszawskim współtworzyłem program studiów podyplomowych – „Studia Prawa Sportowego i Organizacji Imprez Masowych”.
- b) Byłem promotorem 60 prac magisterskich (jedna z nich została opublikowana w wydawnictwie Uczelni Łazarskiego jako monografia). Jestem także promotorem 4 prac licencjackich, które zostały napisane w języku angielskim.
- c) Przeprowadziłem około 50 szkoleń specjalistycznych, w tym dla uczelni wyższych, związków sportowych, czy też jednostek samorządu terytorialnego.
- d) W 2019 r. przeprowadziłem cykl szkoleń z zakresu organizacji i bezpieczeństwa imprez masowych organizowanych w szkołach wyższych przeprowadzonych w ramach programu „Bezpieczny Student” przygotowanego przez Parlament Studentów Rzeczypospolitej Polskiej.
- e) Byłem opiekunem Studenckiej Poradni Prawa w latach 2015-2017 oraz w 2016 r. opiekunem studiów na kierunku prawo na Uczelni Łazarskiego w Warszawie.
- f) W ramach programów przygotowanych przez Dział Inicjatyw Zewnętrznych Uczelni Łazarskiego prowadziłem zajęcia dla uczniów gimnazjów i szkół ponadgimnazjalnych z Warszawy i okolic a także Dolnego Śląska z zakresu organizacji imprez masowych.
- g) W latach 2014-2015 byłem organizatorem spotkań „Poznaj Praktyków Prawa” na Uczelni Łazarskiego.

G. Nagrody, wyróżnienia oraz zdobyte certyfikaty.

i. Nagrody i wyróżnienia.

- a) W 2007 r. otrzymałem nagrodę w konkursie *SCIO FONTES ET INSTITUTIONES IURIS ROMANI*, organizowanym przez Uczelnię Łazarskiego.
- b) W 2008 r. otrzymałem nagrodę w II edycji konkursu na najlepszy esej „Język u wagi” 2008 organizowanego przez Uniwersytet Warszawski.
- c) W 2009 r. otrzymałem nagrodę w konkursie „Moje miejsce w Europie” organizowanym przez Uczelnię Łazarskiego.
- d) W 2009 r. otrzymałem rektorski dyplom uznania za uzyskanie najwyższej średniej w roku akademickim Uczelni Łazarskiego 2009/2010.
- e) W 2010 r. otrzymałem Stypendium Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.
- f) W 2011 r. otrzymałem nagrodę w konkursie Studencki Nobel organizowanym przez Niezależne Zrzeszenie Studentów.
- g) W 2011 r. otrzymałem rektorski dyplom uznania Uczelni Łazarskiego.
- h) W 2011 r. otrzymałem nagrodę w konkursie wydawnictwa *Wolters Kluwers* została uznana za najlepszą pracę z zakresu prawa handlowego
- i) W 2011 r. otrzymałem wyróżnienie w konkursie *Primus Ekspert*, organizowanym przez wydawnictwo *Lexis Nexis*.
- j) W 2011 r. otrzymałem wyróżnienie w konkursie *Primus Inter Pares*, organizowanym przez Zrzeszenie Studentów Polskich.
- k) W 2011 r. uzyskałem trzeci wynik w Polsce wśród zdających egzamin wstępny na aplikację radcowską.
- l) W 2012 r. otrzymałem wyróżnienie w konkursie „Prawnik *Pro Bono*” organizowanym przez dziennik „Rzeczpospolita”.
- m) W 2012 r. zostałem wyróżniony w konkursie „*Rising Star*” Gazety Prawnej.
- n) W 2013 r. zostałem otrzymałem nagrodę Rektora Uczelni Łazarskiego w konkursie na publikacje naukowe oraz popularyzatorskie.
- o) W 2013 r., 2015 r., 2016 r. zostałem wyróżniony za wybitne osiągnięcia, działalność naukową i dydaktyczną przez Rektora Uczelni Łazarskiego.

- p) W 2017 r. otrzymałem nagrodę Rektora Uczelni Łazarskiego za szczególne zaangażowanie w rozwój potencjału naukowego Uczelni Łazarskiego.
- q) W 2019 r. zostałem zaliczony według portalu internetowego „weszło.com” do 50 najbardziej wpływowych osób w polskiej piłce nożnej.
- r) W 2019 r. zostałem uhonorowany kombatancką gwiazdą pamięci „Polska Niepodległa – 1918”.
- s) W 2020 r. otrzymałem list gratulacyjny od Dziekan Wydziału Prawa i Administracji Uczelni Łazarskiego za wkład oraz zaangażowanie w działalność dydaktyczną, naukową oraz organizacyjną na rzecz Uczelni Łazarskiego.

ii. Certyfikaty.

- a) *Certificate of Attendance – Saint Joseph’s University*, data wydania - 22.07.2005 r. oraz 17.7.2009 r.
- b) *Certificate of Promotion – Saint Joseph’s University*, data wydania - 22.07.2005 r. oraz 17.07.2009 r.
- c) *Toefl Certificate*, data wydania – 25.07.2009 r.
- d) *International Legal Skills – Joint- Certificate*, data wydania – 21.06.2011 r.
- e) *Certificate of Erasmus Intensive Program – Salzburg Universität*, data wydania – 12.07.2010 r.
- f) Certyfikat „Ochrona danych osobowych w sądach powszechnych i kancelariach prawniczych”, data wydania – 09.02.2012 r.
- g) *Certificate of Appreciation Doing Buisness 2012*, data wydania - 02.12.2013 r.

VI. Plany naukowe

Obecnie pracuję nad publikacją – podręcznikiem z Prawa handlowego – Prawo spółek handlowych. Rozpaczynam także prace nad monografią z zakresu uzyskania zezwolenia na przeprowadzenie imprezy masowej. Ponadto na bieżąco aktualizuję komentarz do ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych, którego trzecie wydanie planuję na 2022 rok.

Pragnę zaznaczyć, że na początku 2021 r. powinna ukazać się Wielka Encyklopedia Prawa - Prawo sportowe, pod redakcją A. J. Szwarca, gdzie będę jednym ze współautorów tej publikacji. Jednocześnie oczekuję na wydanie mojego artykułu - Pandemia COVID-19 a organizacja i bezpieczeństwo imprez masowych w Polsce - w monografii pokonferencyjnej Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej - „Transformacje prawa polskiego w dobie COVID” organizowanej przez WPiA Uczelni Łazarskiego w Warszawie i WPiA Uniwersytetu Technologicznego im. K. Pułaskiego w Radomiu.

Ponadto w roku 2021 r. chciałbym odbyć kolejne wizyty w ramach programu Erasmus+ oraz wizytę studyjną na *Yale University*, które ze względu na pandemię koronawirusa zostały odwołane. Swoją aktywność badawczą chciałbym kontynuować w ramach działalności konferencyjnej. Niestety, obecnie została ona znacznie ograniczona ze względu na pandemię COVID-19.

Mateusz Osiński